

Afstemning

§§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Anden behandling af lovforslag nr. L 20: Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel og lov om erstatningsansvar. (Regres for sygedagpengeydelse udbetalt af kommunen).

Af socialministeren (Karen Jespersen).
(Fremsat 4/10 95. Første behandling 25/10 95. Betænkning 8/12 95).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Lars Løkke Rasmussen (V):

Når den politiske debat bølger frem og tilbage i Folketingssalen her kort før juleferien, er der en risiko for, at ordene slides lidt op, ord som uigennemtænkt, inkonsekvent, vilkårligt, ude af trit med sund fornuft, indgreb i borgernes retssikkerhed. Det bliver let ord, der bliver brugt i en polemisk debat, og som derfor mister deres værdi.

Men det er ikke tilfældet, når talen falder på det konkrete lovforslag nr. L 20. Så er det en objektiv kendsgerning, at ordene uigennemtænkt, inkonsekvent, vilkårligt, ude af trit med

sund fornuft og indgreb i borgernes retssikkerhed kan finde anvendelse.

Efter udvalgsbehandlingen må det i hvert fald stå klart, at der ikke er nogen, der kan sige noget præcist om, hvordan dette lovforslag kommer til at fungere i virkelighedens verden.

For det første overlades det helt frit til et kommunalt skøn at afgøre, om man vil søge regres eller ej. Det betyder altså, at en borger, der står bag en handling, der udløser en skade i en kommune, kan mødes med et krav, mens en anden borger, som udfører præcis den samme handling i nabokommunen, ikke mødes med noget regreskrav. Det er uvilkårligt, og det er et brud på den retssikkerhed, som ellers bør være en maksime for os alle sammen.

For det andet står det klart, at hvis man f.eks. vælger at lade være med at salte sit fortovet, så skal man sikre sig, at de, der går forbi på fortovet og falder og brækker benet, er folk, der er på kontanthjælp eller offentligt ansatte. For hvis man er så uheldig, at den, der kommer forbi på fortovet, har en ansættelsesform, der udløser sygedagpenge, så bliver man mødt med regreskrav. Er det derimod bare en kontanthjælpsmodtager, der falder og brækker benet, er det omkostningsfrit for skadevolderen. Det er da en underlig måde at lovgive på.

For det tredje står det fuldstændig uoplyst hen, hvordan man vil sikre sig, at kommunerne i deres administration af denne lovgivning følger de almindelige forvaltningsretlige lighedsgrundsætninger, fordi den kommunale afgørelse ikke kan påklages, og fordi der er en risiko for, at kommunerne anlægger nogle vilkårlige skøn.

Lovgivningen er jo skruet sammen på den forunderlige måde, at hvis der er tale om sygdomsforløb på under 13 uger, er det staten, der fuldt ud dækker sygedagpengene, og det betyder med andre ord, at der ikke er én eneste dansk kommune, der vil søge regres for sygedagpenge for en periode på mindre end 13 uger. Altså yderligere en vilkårlighed.

Hvis man gør skade på en anden person med den virkning, at personen er fraværende i 12 uger, mødes man altså ikke med noget krav. Er personen derimod fraværende i mere end 13 uger, bliver man mødt med et krav. Det er inkonsekvent og vilkårligt.

Endelig vil jeg som det fjerde nævne, at denne lovgivning jo får tilbagevirkende kraft i den forstand, at også skader, der er forvoldt, før loven blev fremsat, nu omfattes af den kommunale mulighed for at søge regres.